

Струни

Яків Щоголів

Проліта мій вік, як буйний
Вітер понад морем,
Бідний долею ясною
Та багатий горем.

І дивлюсь я округ себе
Од краю до краю:
Що ж там милого знайду я,
Що я там згадаю?

Бігли годи, як ті води
По долині плача,
І кропила ту долину
Скрізь сльоза гаряча.

Бачив я, як сильні правду
Бішено топтали,
Як у бідного багаті
Крихту одривали;

Як сірома попідтинню
Згорблена тулялась;
Над роботою за скибку
Кров'ю обливалась;

І як мати неодмовна
Хворую дитину,
Пригортаючи до серця,
Кутала в ряднину;

Як ту вродницю побідну
Лихо заїдало,
Й молоде та пишне тіло
Дарма пропадало.

Все я бачив; од усього
Серце надривалось, —

І тоді журливе слово
На папір прохалось.

Не тобі я, добродію,
Ситий та щасливий,
Друкуватиму мій гомін
Щирий і мисливий.

Щоб тобі його утямить,
Щоб з ним одружитись,
Треба знову, без сорочки,
На світ народитись.

Це ось вам: безщасний зроду,
Неодмовна мати,
Непривітана дівчина,
Я почну співати.

В мене струни, повні гарту,
Кожному не грають;
Так зате кого й полюблять —
Дуже привітають!

27 грудня 1877 р.